

מאור עינים

חידושי תורה על הפרשה

גליון מס' 6

תולדות תשפ"ב

שמפרכס לצאת לפתחי תורה. ורק בשביל צדיק זה היה לה תשובה מספקת שכדאי לה לסבול את צער העיבור (שמעתי).

(כז, כב) ויגש יעקב אל-יצחק אביו וימשהו, ויאמר הקול קול יעקב, והיזים ידי עשו.

ברש"י, שמדבר בלשון תחנונים, קום נא, אבל עשו בלשון קנטוריא דבר, יקום אבי.

ומה שמצאנו שחזר מהשדה שנראה שהיה מדבר בלשון תחנונים, כמ"ש (כה, ל), 'וַיֵּאמֶר עֲשׂו אֵל יַעֲקֹב הֲלִעֲיִטְנִי נָא מִן הָאֵלִים הַזֶּה וכו', נ"ל שזה היה רק לשון חנופה שרצה שיתנו לו אוכל, משא"כ אצל אביו שלא היה צריך להתחנף לו, אמר 'יקום אבי'.

לכאורה אם יצחק ידע שעשו מדבר בלשון קנטוריא, כיצד חשב בכלל לברך אותו. ומצאתי בגו"א שכתב, ויצחק היה סבור שהדבר נובע ממזגו התקיף ולא מרשעות.

(כה, כב) ויתרוצצו הבנים בקרבה ותאמר אם-כן למה זה אנכי, ותלך לדרוש את-ה'.

ברש"י, רבותינו דרשוהו לשון ריצה, כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר יעקב רץ ומפרכס לצאת, עוברת על פתחי עבודת אלילים עשו מפרכס לצאת.

רבקה לא ידעה שיש לה תאומים בבטנה, ולא הבינה כיצד יתכן שאותו ולד רוצה גם לצאת על פתחי תורה וגם על פתחי ע"ז, ומאוד חששה שיש כאן צביעות, אפי' יותר מאשר היה הולך רק לפתחי ע"ז. שהרי אדם שהוא צבוע הוא מרמה את עצמו שהוא בסדר, וא"כ אין לו כמעט סיכוי לחזור בתשובה, וגם יכול להשפיע על אחרים לנהוג כמותו. משא"כ רשע שיודע שהוא רשע, יש לו יותר סיכוי לחזור בתשובה, שהרי הוא יודע שהוא לא בסדר, וגם בנ"א מתרחקים ממעשיו, שיודעים שהוא רשע.

וע"ז ענו לה, שני גוים בבטנך, שיש לך גם אחד צדיק, ואותו צדיק הוא זה